

Nieuwsbrief Abrazos september 2011 “Lekker praktisch aan het werk”

Voor de meesten zit de zomervakantie er weer op, ik hoop dat iedereen een goede tijd heeft gehad. Ik hoop ook op een hele mooie nazomer in september dit jaar in Nederland want dan kan ik er ook lekker van genieten! Geloof dat we er nog even op moeten wachten... Voor iedereen die het nog niet weet, ik ben in Nederland tot 4 oktober. Dus als je nog interesse hebt in een presentatie of andere soort informatie kun je mij altijd mailen voor een afspraak.

Ondertussen zijn we in Cusco lekker praktisch aan het werk gegaan. Ik vind het echt heel erg fijn dat het steeds beter lukt om met de ouders praktisch aan het werk te gaan. Hier in Peru heerst toch hardnekkig de gedachte dat als je maar therapie geeft aan je kind alles wel goed komt. Stapje voor stapje lukt het om aan de ouders duidelijk te krijgen dat ze met ons aan het werk moeten. Dit is echt niet altijd gemakkelijk voor ze, neem nu de situatie van Señora G. en haar zoontje Danny. Danny wilde alleen maar bij 1 en dezelfde bushalte uitstappen als ze naar huis gingen. Meestal konden ze de “combi” (woord voor het meest gebruikte openbare vervoer in Cusco) nemen die bij deze bushalte stopt. Toch ook regelmatig hebben ze een andere combi nodig die een bushalte later stopt. Als Danny daar dan uit moest stappen was hij helemaal in paniek. Huilen, gillen, liggend op de grond maakte hij zijn ongenoegen duidelijk aan zijn moeder. En de mensen in de buurt keken toe... Mapy is met zijn moeder praktisch aan de slag gegaan. De opzet van ons plan was dat in plaats van dat de bushalte Danny de boodschap gaf dat hij naar huis zou gaan, een picto

van een huis hem deze boodschap moest gaan geven. Dit zou hij echter niet in 1x gaan begrijpen maar meerdere keren geoefend moeten worden. Omdat het heftig is om een routine zoals deze te verbreken is Mapy dit met moeder in de uren van de therapie gaan oefenen. Danny ging dus al vroeg in de ochtend op stap met zijn moeder en Mapy in de combi. Allereerst gingen ze de fontein bezoeken die Danny zo ontzettend mooi vindt, als hij hier een tijdje naar had gekeken kreeg hij de picto “huis” van moeder en Mapy en gingen ze naar

de combi. Eerst namen ze de combi die stopt bij de bushalte die Danny het liefste wil, de keren daarop met de picto huis in zijn hand de andere combi. De eerste keren waren rampzalig, Danny huilde en krijsde alsof hem “ik-weet-niet-wat” werd aangedaan. Ook nu keken de burens weer toe en deze vonden het ook nodig om hun mening te geven. Ze waren boos op moeder en scholden haar uit voor “slechte moeder”, beschuldigden haar van slaan en mishandeling. Gelukkig was Señora G. samen met Mapy en voelde ze zich sterk genoeg om door te zetten.

Dit met een heel mooi en goed resultaat: na 2 weken oefenen stapt Danny bij ieder willekeurige bushalte rustig uit, kijkt even rond en vervolgens naar zijn picto. Zoekt zijn moeder en heeft er alle vertrouwen in dat ze naar zijn huis gaan, ongeacht bij welke bushalte ze staan!

De vorige keer had ik minder leuk nieuws over de samenwerking met een speciaal onderwijs school in Sicuani, de samenwerking werd abrupt verbroken wegens geld gebrek. Wij zijn goed aan het analyseren geweest hoe we het konden verbeteren, beter konden aansluiten bij de vraag van de instantie.

Ik kan jullie nu vertellen dat dit voor nu in ieder geval gelukt is! We zijn daarna een samenwerking aan gegaan met een opvanghuis in

Huaro. Dit dorpje ligt 45 minuten van Cusco vandaan. In het opvanghuis wonen van maandag tot vrijdagmiddag 20 kinderen met een handicap omdat ouders niet zo goed voor hun kinderen kunnen zorgen vanwege financiële of andere problemen. Het interessante van hun werkwijze is dat zij de zorg niet volledig overnemen van ouders maar hen ontlasten. Het is voor hen ook heel belangrijk om de ouders te blijven betrekken bij de doelen die ze willen bereiken met de kinderen en ze maken deze doelen samen met de ouders!

In het tehuis wonen 2 meisjes met autisme en een verstandelijke handicap. In juni zijn we begonnen met de basiscursus "autisme". Daarna zijn we een videoopname gaan maken van een situatie die de begeleiding graag verbeterd zouden zien. We zijn aan de hand van deze video met de begeleiding heel praktisch aan de slag gegaan. Samen met hen de film geanalyseerd en hen zelf laten bedenken wat ze herkennen van de theorie die wij hen gegeven hadden. Als zij het genoemde gedrag herkende in het autisme, wat het dan betekende en samen overwogen wat ze dan konden bieden aan Rosa en Angela.

Zo zijn we stap-voor-stap heel praktisch aan de gang met hen. Iedereen heeft voor zijn stukje van de zorg een communicatie schema gemaakt, aangepast aan de mogelijkheden van Rosa en Angela. Zijn we samen aan het kijken hoe zij hun activiteiten kunnen aanpassen, kunnen verduidelijken en beter kunnen aansluiten bij het verstandelijke nivo.

Als laatste nog even kort een paar foto's die ik graag wil laten zien:

Pablo die geheel zelfstandig lekker hapjes kan maken met behulp van ons visueel kookboekje.

Matsue die nu samen met haar vader aan het werk is in de therapie. Deyra legt hem van te voren uit hoe hij een activiteit kan aanpakken, vader probeert het uit en daarna evalueren ze samen. Goed hè!

Edward die sinds kort weet wat hij later wil worden: KOK!

Un abrazo, Willeke Brouwers

Azós